

osmijehom na licu, rekla je da zna kada će je Isus ozdraviti: „Kada umrem i kada me On uskrsi.“ Imala je toliku vjeru...

U utorak, 17. rujna 2013., rano ujutro, došli su liječnik, njegovateljice i velečasni iz hospicija. Ula se toga dana osjećala loše i ostala je u krevetu. Navečer ju je jako boljela glava. Ispred kuće se okupilo puno ljudi. Molili su krunicu. I u kući smo bdjeli moleći. **Ula je tražila da uvijek iznova molimo Zdravomariju. Stalno je ponavljala kako joj ta molitva taži bol.**

Velečasni Kamil, koji je bio s nama toga dana, služio je sv. Misu uz Ulin krevet. Tada se posljednji put pričestila. Bol je nestala.

U zoru, u srijedu 18. rujna 2013., Ulino disanje bilo je sve slabije. Pozvali smo svećenika, a sami smo nastavili moliti. Uz Ulu su bila četvorica svećenika, njegovateljica, liječnik i mi, najbliži. Molili smo

pompejansku devetnicu i krunicu Božjega milosrđa. Tada je moj muž počeo moliti i govoriti joj kako je silno ljubi i da joj je on samo zemaljski otac, a da joj je pravi Otac Bog kojemu sada treba poći. Nakon te molitve upalila sam svijeću, a svećenik je počeo moliti Litanije Svih Svetih. Uz posljednji zaziv, Ula je ispuštala duh – otišla je zajedno sa Svima Svetima, a svećenik je pročitao odlomak iz Svetoga Pisma, iz Knjige Mudrosti 4, 7-15 koji se čitao toga dana – o prijevremenoj smrti pravednika. **Uskrsli ju je uzeo k sebi!**

Bio je spomendan sv. Stanislava Kostke, zaštitnika djece i mladih. To nam je samo dodatno osvijestilo da je Bog bio i da jest uvijek s nama. Ula je sama u to najviše vjerovala i nikada nas nije željela opterećivati svojom bolešću i trpljenjem. Bog nas je obdario velikom ljubavlju u trenutku smrti naše kćeri. Ta ljubav traje u nama do danas i sigurno je uslišanje Uline molitve, plod njene vjere. Bog nas je pošteditio straha, tuge, očaja i obradovao nas radošću dajući nam nadu i sigurnost da Ula nakon svoje smrti živi u punini vječne radosti s Bogom. Premda nam jako nedostaje, snažno vjerujemo da ćemo biti zajedno s njom u vječnosti. Danas zahvaljujem Bogu što nam je darovao tako dobro i njemu odano dijete.

Ulina mama Malgorzata, Miłujcie się, 2/2015, 30-32

Pročitaj i daruj ugimal
Svjedočanstva

preuzeto iz katoličkog časopisa „Ljubite jedni druge“

Odgovara i uređuje: vlč. Hrvoje Poljak,
župnik župe sv. Filipa i Jakova ap.
NOVI VINODOLSKI

Uskrsli ju je uzeo k sebi!

Ula se rodila 20. rujna 1997. Umrula je 18. rujna 2013. Bila je radosna, šaljiva, druželjubiva. Bila je umiljata, znala je lijepo i ljubazno govoriti, ali je znala biti i ljutita i buntovna.

Ula je bila marljiva učenica što potvrđuju školske svjedodžbe i pohvalnice. Zajedno sa sestrom Magdom bila je članica pokreta Svjetlo i Život u našoj župi. U njoj su rasle u vjeri i doživljavale Božju ljubav i prisutnost. **Danas znam da je samo Bog naš istinski i jedini Otac koji nas odgaja i brine o nama.**

Dana 21. siječnja 2013. saznali smo za Ulinu bolest – limfoblastična leukemija. Počeli smo se pitati: „Zašto?! Ta u svemu smo bili vjerni Bogu.“ To je nemoguće! Odgovor koji nam se nametao bio je: „To je smo kušnja kroz koju moramo proći.“ Ula je sve to najbolje podnosila. Ona nas je umirivala i poticala nas da se uzdamo u Boga. **Govorila je da ponekad moramo i trpjeti; da se na taj način učimo poniznosti i strpljenju.** Ula je u svom svjedočanstvu napisala da joj sama bolest nije bila toliko mučna koliko dugotrajno, nesigurno i teško liječenje.

Sjećam se da joj je u bolničkoj izolaciji prva odluka bila – potpuno predanje Bogu. Odlučili smo moliti *Pompejsku devetnicu*. I druge smo molili da se uključe u molitvu za Ulino ozdravljenje. Liječenje steroidima imalo je za posljedicu bolove u kostima i kralježnici. U Ulinim očima vidjela sam koliko trpi, ali nije plakala. Podnosila je strpljivo. **Jednom je prilikom molila da uz njen krevet**

čitavo vrijeme ponavljam Zdravomarije – to ju je smirivalo i ublažavalo joj bol. Nadali smo se da će sve biti dobro i da će Ula ozdraviti ako samo strpljivo ustraje u liječenju. Sve blagdane uspjeli smo proslaviti kod kuće. Bilo je to dvostruko slavije: radovali smo se što možemo biti svi zajedno. Jer, s Ulom na odjelu dječje onkologije mogli su biti samo najbliži i to samo pojedinačno, zbog slabe otpornosti njenog organizma.

Da se bolest progresivno pogoršala, saznali smo dan iza Tijelova. Tada su liječnici odlučili Ulu pripremiti za presađivanje koštane srži. I mi i Ula razmišljali smo što nam Bog time želi reći. Nismo prestajali moliti. Iako je puno trpjela, Ula se nije predavala. Rado je sudjelovala u bolničkoj nastavi. Odlučila je učiti i francuski, vježbala je svirati gitaru, pjevala je, a kod kuće je čak vježbala udaraljke. Odlučila je ne tratiti vrijeme kojega je u bolesti imala vrlo mnogo, a s druge strane tako malo: ponekad joj je kemoterapija oduzimala snagu i za razgovor. Ula je nalazila svoj mir u Bogu. Voljela je razgovarati sa svećenicima, redovito se ispovijedala i pričešćivala. Te su godine Ulini vršnjaci primali sakrament sv. potvrde. Nažalost, Ula nije mogla biti zajedno s njima. Vlč. Marko, bolnički kapelan, rekao je da se, uz odobrenje biskupa, u izvanrednim situacijama sakrament može podijeliti i u bolnici. Ula nije htjela odgađati primanje sakramenta za iduću godinu. Rekla je da je Isus prisutan u svakom sakramentu i da ozdravlja snagom svoje ljubavi: duhovno sve one koji ga s vjerom primaju, a tjelesno one koji ulaze u svoju posljednju fazu rasta za nebo.

Ula je sv. potvrdu primila u bolničkoj kapelici u krugu najuže obitelji. Uzela je ime sv. Veronike. Za vrijeme bolesti tri put je primila sakrament bolesničkog pomazanja. Kada sam jednog dana počela molitvu za Ulino ozdravljenje rekla je: „Mamice, moli Boga da ozdravim, ali samo ako je to njegova volja. Jer Bog me može ozdraviti, ali možda ima sa mnom neki drugi plan. Ako odbacim njegovu volju, sigurno ću još više trpjeti ili bih mogla čak zaći na krivi put.“ Rekla je da Bog zna najbolje što je za nju dobro, a ako je želi uzeti k sebi, onda se jednostavno trebamo uzdati u Boga. Zahvalili smo za svaki dan njenog zemaljskog života.

Jednog dana Ula se osjećala vrlo tjeskobno. Upitala sam je što se dogodilo. Rekla je da nije ništa, ali da bi se rado ispovjedila. Rekla sam joj da sigurno nije teško zgriješila ležeći u bolničkom krevetu. Odgovorila mi je pitanjem: „A zar se ti, mama, ne naljutiš u svome srcu kada te netko izivcira?“ Shvatila sam da sam te grijeha priznavala u činu kajanja za vrijeme Mise, ali rijetko u ispovjedaonici. Do tada nisam shvaćala svu ozbiljnost i najmanjega grijeha. Ula me naučila približiti

se Bogu i ljubiti po uzoru na Isusa. Dok je bila u izolaciji, zajedno smo čitale Sveto Pismo. U jednom trenutku Ula je počela podcrtavati posebne odlomke. Povišenim glasom sam je upitala: „Ma što to radiš? Šaraš po Svetom Pismu!“ Tada mi je Ula s osmijehom na licu odgovorila: „Moj Bog i ja razgovarat ćemo onako kako ja hoću.“ I imala je pravo. Bog nam često progovara kroz Živu Riječ. Od toga časa i sama sam počela označavati odlomke u Svetom Pismu koji bi me posebno dotakli.

Kada je, nakon kemoterapije, nastupilo novo pogoršanje, liječnici su nam rekli da su iscrpili sve mogućnosti liječenja. Rekli su da je kraj i da se možemo pripremiti za smrt. Još jedan ciklus kemoterapije bio bi za nju fatalan. Ula više nije mogla ni gutati. Ipak, nakon kemoterapije, Ula je počela polako gutati i piti vodu. Nazvala sam to Božjim čudom. Iz dana u dan osjećala se sve bolje. Sve je ukazivalo na to da će ozdraviti. Cijela je obitelji imala priliku punih mjesec dana uživati u njenoj prisutnosti. Njeni snovi koje je zapisala u svojoj bilježnici – da bi dala sve samo da provede što više vremena u krugu svojih najmilijih – ispunili su se. Nažalost, posljednji liječnički nalazi su nas sve dotukli. Zloćudne stanice ponovno su se aktivirale.

Bog je na našu obitelj izlio milost vjere i ljubavi. Ustrajali smo u vjeri da želi ozdraviti Ulu na svoju slavu. Idući kući iz bolnice, Ula je upitala možemo li svratiti u crkvu u Sokolki gdje se 2008. dogodilo euharistijsko čudo? Djelić posvećene Hostije promijenio se u komadić ljudskog srčanog mišića koje – kako su pokazala znanstvena ispitivanja – jako trpi i koje je u predinfarktnom stanju. Gospodin Isus dao je taj čudesni znak kako bi nam posvjedočio da je on doista prisutan u Euharistiji. Otišli smo u Sokolku prema Ulinoj želji. Ondje nam je povjerila da joj je sam Isus rekao da će još samo malo trpjeti. I tako je bilo. U subotu smo išli u bolnicu na transfuziju, a uvečer smo otišli do župnika jer je željela primiti karmelski škapular. U nedjelju su Ulu posjetili volonteri Udruge „Pomožimo im“. Radosti nije nedostajalo. Tada sam je posljednji put vidjela radosnu i nasmijanu. **U ponedjeljak, puna vjere i s**